

Vsesvit i Dan nezavisnosti Crne Gore u Kijev-u 2017-te

Gospodo, prijatelji, braćo!

Još jedan moj boravak u Ukrajini se pretvorio u proslavu.

Još jedna proslava među vama se pretvorila u tradiciju.

Pitam se ovih dana šta je zapravo nezavisnost, da li uopšte postoji i kako se sve doživljava.

Danas, među vama, znam da to može biti i topao sestrinski zagrljaj. Danas moju Crnu Goru Sestra Ukrajina grli i specijalnim izdanjem časopisa Vsesvit. Interesovanje za naše kulturno stvaralaštvo je istovremeno i poštovanje i valorizacija naše istorije, što direktno doprinosi opstajanju naše autentičnosti kao i prepoznatljivosti identiteta na globalnom nivou. Naš kolektivni duh čini herojska borba očuvanja tradicionalnog, religioznog i moralnog skripta podignutog na najvišu ljestvicu socijalnog. A to je tražilo prezir prema životu ako taj život odstupa od filozofije spartanskog štita, "s njim ili na njemu". Ovo je bilo obrnuto proporcionalno biološkoj masi mog malog naroda i dovodilo ga često na granicu biološkog opstanka.

I to je tada bila nezavisnost, a svaki dan je bio Dan nezavisnosti, jer je svaki dan bio Dan borbe za slobodu.

Danas se forma nezavisnosti promijenila ali je i dalje ostala simbol poštovanja i samopoštovanja.

U savremenom svijetu apsolutna nezavisnost zapravo ne postoji. Nijedna država na svijetu ne može izdržati izolovanost od strane ostalih zemalja, bez obzira na svoju veličinu, brojnost populacije ili ekonomsku moć. Svaka zemlja je u mnogome zavisna od ostatka svijeta. To poručuje savremeni svijet. To pokazuju savremena dešavanja. Apsolutna moć odavno nije skoncentrisana u jednoj sili, pa čak ni u jednom savezu. Svijet je toliko postao povezan da ne može u jednom dijelu njega biti rat a u drugom se ne znati za njega i ne trpiti zbog njega. Rat se prelijeva u raznim oblicima iz države u državu, sa kontinenta na kontinent. Poput organizma koji ne može biti zdrav a da je bilo koji dio njega bolestan, tako je i Evropa bolesna ovim ratom ovdje i svakom bombom u Berlinu, Parizu, Mančesteru. I svaki Dan nezavisnosti je i Dan nezavisnosti Evrope. Dan nezavisnosti bilo koje od njenih zemalja je još jedna identitetska šara na njenoj pletenici, u Slobodi, Slozi i Dobru ujedinjenih evropskih naroda. A savremena borba za nezavisnost zahtijeva visok stepen poštovanja različitosti onog drugog, sposobnost kohabitacije i tolerancije, prepoznavanje šireg društvenog interesa na nivou međunarodne zajednice i dobrog gazdovanja raspoloživim resursima. Sve ovo zahtijeva novu, modernu diplomatiju koja podjednako ima senzibilitet za politička, ekonomska i socijalna dešavanja u bližem i širem okruženju. Modernu diplomatiju koja će sve manje biti u rukavicama a sve više u spontanom pokazivanju iskrene privrženosti zajedničkim vrijednostima naše evropske demokratije.

Jedan od takvih primjera je i ova današnja proslava Dana nezavisnosti, organizovana ne od strane zvaničnika Crne Gore i njenih predstavnika, već od strane jednog zaljubljenika u svoju majku Ukrajinu, ali i duhovnog sina Crne Gore.

Ponosan sam na svoju zemlju i njenu diplomatiju koja je znala prepoznati diplomatski kapacitet Stanislava Dovgog i uspjela ga nagovoriti da bude njen Počasni Konzul. On joj to vraća na najljepši način i u duhu onog vašeg velikog trećeg simbola Dobro.

Hvala vam još jednom za ovaj prelijepi osjećaj boravka među vama braćo Ukrajinci.

Hvala ti Stanislave za sve što činiš za moju i tvoju Crnu Goru.

Da je vječna Crna Gora!